

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 184. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137149031264/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

for dem, og strax flyttede de sammen. Tidt skeer det endda tidligere, naar Manden ikke kan undvære en Kone. – Hun har taget ham for det rene Væsen, han har paa Kistebunden!»

«Ja hos Bonden er det sjældent Kjerlighed, som gjør Udslaget!» sagde Louise. «Ifor havde vi en ganske ung Pige, som giftede sig med en Mand, der kunde være hendes Bedstefader. Hun tog ham ene og alene, sagde hun, fordi han havde saadant godt Leertøj!»

«Det var skrøbelige Sager, at gifte sig paa!» udbrød Otto.

De vare imidlertid komne til Udkanten af Skoven. Her laae et lille Huus. Humleranken hang frodig ud over Gjærdet, Katten stod og skjød Ryg paa det brystfæidige Rækværk om Brønden.

Sophie, i Spidsen for det hele Selskab, traadte ind i Stuen, hvor Peer Krøbling sad midt paa Bordet og syede; men let og puslende, som en Kobolt, før han ned af Bordet for at give dem Haandkys. Den smukke Smededatter rørte i Gryden paa Ildstedet. Sancthans Urter, stukne ind mellem Bjelken og Loftet, skjøde frem i frodig Vext, og spaædede Husets Beboere en lang Levetid. Paa det røgede Loft glindsede Siidesjæle, som man kalder en bestemt Deel af Sildens Indvold, og hvilken Peer Krøbling, efter Almuetro, havde slængt op under Loftet, forvisset om, at, saalænge den hang der, vilde han slippe for: »den Kale.»*

Otto tog ingen Deel i Conversationen, men bladrede i et Bundt Viser han fandt; de vare med Naal og Traad hæftede sammen i et Stykke blaat Karduuspapir. Størstedelen vare: »nye, sørgelige Viser» – »om det gruelige Mord –» »den frække Forbryder –» »Fanden i Laxegaden –» »Roats Fald,» og lignende Sager, som nu have fortrængt hos Bonden de bedre gamle Folkeviser.

Med Louise, Eva og een af Damerne fra Nyborg gik Otto langsomt foran de Andre, som endnu havde nogen Spøg at sige, før de forlod Peer Krøbling og hans Brud.

«Skal vi gaae over Marken hen til Kjømpehøiene?» sagde Louise. «Det er klart i Veiret idag, vi ville kunne see Sjælland. De Andre komme nok efter os, her fra Stien opdage de os strax.»

Otto aabnede Ledet og de gik hen over Marken. De vare alt et betydeligt Stykke derinde, da Kammerjunkeren med sine to Damer betraadte Stien, hvorfra de kunde see dem.

* »Den Kale«: den Koldte, saaledes kalder den fynske Almue Koldfeberen.